

PROLOOG

Jan schrikt op van een houtduif die in de schemering vlak langs de zwarte bestelbus fladdert. De duif landt op een tak in één van de bomen die langs de klinkerweg staan en begint nietsvermoedend zijn vleugel te wassen. Naast de bestelbus licht de punt van een sigaret op. Corné, die tegen een portier leunt, bukt zich en drukt de sigaret uit op een straatsteen.

Blazend op zijn samengebalde handen loopt Jan naar de achterzijde van de bus. Hij controleert of alle klusmaterialen in de laadruimte goed zijn vastgezet langs de wanden. Meer ruimte kan hij niet maken, dit moet straks voldoende zijn voor alle kratten.

Waar blijven ze toch? Geërgerd haalt hij zijn telefoon uit zijn broekzak. Hij checkt zijn berichten nog een keer. Zo moeilijk kan het toch niet zijn om op een afgesproken tijdstip hier te zijn? Het lukte hun ook, zelfs na dik negen uur rijden.

Dan verschijnen in de verte koplampen die snel dichterbij komen. Met samengeknepen ogen kijkt Jan tegen het licht van de koplampen in en controleert hij het buitenlandse kenteken van de vrachtwagen. De wagen komt met piepende remmen tot stilstand. Drie brede kerels – van die gespierde sportschooltypes – stappen uit. Twee van hen lopen direct naar de achterzijde van de vrachtwagen en sjarren het zeil los. De derde loopt naar Jan toe en steekt zijn hand uit.

‘*Hello,*’ zegt hij met een zwaar accent in het Engels. ‘Radu.’

Bedachtzaam scant Jan de man van top tot teen. ‘Jan,’ zegt hij, ‘de zoon van Gert.’

‘*You show me that money is here.*’ Radu maakt zich groot en wrijft over een litteken dat dwars over zijn kin loopt.

Nou, denkt Jan, die windt er ook geen doekjes om. Hij tilt de sporttas, die bij zijn voeten staat, op en opent de rits.

Radu buigt naar voren, werpt een blik in de tas en knikt. *'You give me! I count.'* Hij trekt de tas uit Jans handen. *'You go and take cargo.'*

Intussen sjuouwen Radu's twee maten zonder een woord te zeggen in hoog tempo met grote kunststoffen kratten, die ze op de klinkerweg voor de bestelbus uit hun handen laten vallen. De kratten zijn aan één zijkant afgesloten met een klep waar een klein rasterwerk in zit. Af en toe klinkt er vanuit een krat gejangk of gepiep.

Corné pakt een krat op van de grond en loopt ermee naar de laadruimte van de bestelbus. Even twijfelt Jan, maar dan laat hij Radu staan om mee te helpen met het sjuouwerk.

Voor de bestelbus worden de stapels met kratten snel hoger. Jan en Corné kunnen het tempo van de twee mannen niet bijhouden. Het duurt niet lang of één van de mannen sjort het zeil van de vrachtwagen weer dicht, terwijl de andere al in de cabine stapt. Hij neemt plaats achter het stuur.

Jan fronst zijn wenkbrauwen. Aarzelend pakt hij het vierde krat van de stapel op, maar hapt plotseling naar adem. Wat een stank! Door het rasterwerk aan de zijkant probeert hij de inhoud te bekijken. Wat is dit?!

'Hé Radu!' Jan zet het krat weg en keert zich om. *'Are these animals okay?'*

Radu haalt zijn schouders op en springt op de treeplank van de cabine. *'Money okay,'* zegt hij bars. *'Cargo... I don't know.'* Hij stapt in en slaat het portier hard achter zich dicht, waarna de vrachtwagen in zijn achteruit gezet wordt en met hoge snelheid de klinkerweg op schiet.

Vertwijfeld haalt Jan zijn handen door zijn haar. Zijn blik gaat van de vrachtwagen naar de achtergebleven kratten en terug. Hij twijfelt even, opent dan toch voorzichtig één van de kratten en deinst achteruit. ‘Potverdomme! Als ik die gasten te pakken krijg!’ roept hij richting Corné.

‘Wat dan?’ zegt Corné.

Met een vlakke hand slaat Jan tegen de zijkant van de bestelbus, een norske blik gericht op de vrachtwagen die langzaam uit het zicht verdwijnt.

***